

NEŽNÁ NÁRUČ VETRA

*Alexander
Stainforth*

ROMANTICKÝ PRÍBEH O LÁSKE,
NENÁVISTI A VYKÚPENÍ

NEŽNÁ NÁRUČ
VETRA

*Alexander
Stainforth*

NEŽNÁ NÁRUČ
VETRA

Fortuna
Libri

Original title: Alexander Stainforth: NĚŽNÁ NÁRUČ VĚTRU
Copyright © Alexander Stainforth, 2022
Cover design © Pavlína Černá, 2022
Cover illustration © Trevillion Images
Translation © Anna Blahová, 2022
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2022

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.
www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Mariana Paulinyová

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorovej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0289-6

1. KAPITOLA

Jasne si spomínam na ten deň. Mám ho ako na dlani. Stačí sa nakloniť a sledovať zblízka niektoré detaily. Ťažko im odolať, chrániť sa pred volaním minulosti, znova ju prežiť. Aj keď si zaumienim, že si ich nebudem všímať, nedokážem to, môj príbeh nechce upadnúť do prachu zabudnutia.

Búrlivé morské vlny ma privádzajú k pochmúrnym myšlienkam. Možno by sa mi uľavilo, keby som začala nahlas rozprávať a nechala vietor, nech tie slová odnesie. Áno, tak to bude najlepšie.

Vybavuje sa mi Londýn a nepríjemné predtuchy z posledného júnového týždňa. V to ráno však boli najsilnejšie a vystúpili akoby z oparu hmly nad Temžou, aby ma pripravili na hrôzy, ktoré mi život nachystal.

Keď som sa vydala za grófa Charlesa Egertona, vytriezvela som z rozprávok o krásnych princoch na bielom koni, o láske na prvý pohľad a snovej budúcnosti. Charles ma týchto predstáv nadobro zbavil. Doslova ich zo mňa vybil. Dievča, ktoré pred dvoma rokmi prišlo do jeho sídla v Hampsteade, už bolo mŕtve. Zabíjal ma od svadobnej noci, bezcitnosťou, surovosťou, ponižovaním. Zomierala som pred jeho očami. Asi pomaly, a preto pritvrdil. Vyžíval sa v tom, akú má nado mnou moc, bola som jeho majetkom. Znamenala som menej než dobytok v maštali, menej než slúžka, ktorá mu aspoň bez odporu poslúži.

Počas nášho manželstva som sa zmenila na tieň. Ale nie obyčajný tieň, môj tieň sa vedel maskovať. Naučil sa skrývať v tele,

ktoré na rozdiel od mojej duše stále prejavovalo známky života a mohlo ostatných klamať. Predstierala som pred nimi, že som spokojná, že mám všetko, čo by si žena v mojom postavení mohla želať. Niekedy som aj uverila, že sa ma tie hrôzy netýkajú, držala som tieň pevne pod zámkom. O Charlesovi sa predsa tvrdilo, že bude dokonalý manžel, bol najlepšou partiou v okolí. Prečo tomu klamu na niekoľko minút nepodľahnúť?

Áké mal Charles vlastne prednosti? Ach áno, poznala som ich dobre – silné päste, neúnavnosť, keď prišlo k najhoršiemu, a zmietala ním taká zloba, že musela byť darom priamo od diabla.

Predtucha... Keby som ju bola pozornejšie vnímala.

Dívala som sa na seba do zrkadla a nemohla som uveriť, že len nedávno som mala dvadsaťdva rokov. Cítila som sa ako vyschnutý strom, neschopný udržať si plody, s koreňmi, ktoré sa márne pokúšali prežiť v kamenistej, ničotnej zemi.

Myklo ma, keď okolo mňa prechádzala moja komorná Anna s doktorom Johnom Harwoodom. Inštinktívne som sa lepšie zavinula do štóly a potriasla som hlavou – pred ním predsa nemusím skrývať modriny, ktoré mi zostávajú po Charlesovej bitke. Vie o nich, už dlho o nich vie.

„Mylady,“ mierne sa usmeje.

Bol to príjemný človek, hoci pozornosť lekárov som nikdy nemala rada, v jeho prítomnosti som si aspoň chvíľu pripadala voľná. Preč s predstieraním niečoho, preč s tým úbohým klamstvom, ktoré len slúži Charlesovi. Doktor Harwood ma videl takú, aká som naozaj – ako zlomenú bytosť.

Anna sa zberala na odchod, ale zdržala som ju. Nechcela som si ani predstaviť, ako by sa Charles zachoval, keby sem nečakane vtrhol a našiel by ma samu v prítomnosti muža, aj keď je to lekár.

„Kedy ste naposledy omdleli?“ spýtal sa a kývol mi, aby som si ľahla.

Vzdychla som si. Na túto posteľ mám neprijemné spomienky... Musela som tuho stisnúť viečka, aby som všetko vytesnila. Až potom som sa mohla zhlboka nadýchnuť, utíšiť rozbúšené srdce a dať sa prezrieť.

„Včera doobeda,“ hlesla som. Bože, toto je skutočne môj hlas? Krehký, tenký ako vlások, čo sa ľahko roztrásie vo vetre. Počul ma vôbec?

„Dobre, aj keď si myslím, že odpoveď poznáme,“ podotkol. Ja som sa zatiaľ držala ďalších jeho pokynov.

Obávala som sa verdiktu – tých slov, ktoré sa stanú mojím prekliatím. Ako by som sa mohla tešiť? Ako by som mohla zabudnúť, čo sa stalo s tými predchádzajúcimi?

Doktor Harwood stíchol, potom sa jeho pohľad stretol s Anniným pohľadom.

Rozplakala som sa.

Tretí raz to už nezvládnem. Nevydržím! Zostať tu a cítiť, ako vo mne rastie život – moje dieťa, dcéra či syn, a ako ho Charles zabije skôr, než príde na svet.

„Budete v poriadku,“ utešoval ma doktor Harwood a usmial sa. Oči však nevedeli klamať. Vedel rovnako ako ja, čo s najväčšou pravdepodobnosťou bude nasledovať.

„Môžete niekam odcestovať?“

Utrela som si slzy hodvábnou vreckovkou a zúfalo som pokrútila hlavou.

„Nájdeme spôsob, ako vás... Ako zaistiť, aby ste mali pohodlie. Vidiecky vzduch vám prospeje, aj dieťaťu. Ste dosť zoslabnutá, potrebujete zosilnieť. Musíte viac jesť. A venovať sa niečomu, čo vám robí radosť.“

Po krátkom zaváhaní som prikývla. Cornelia, Charlesova matka, sa včera vrátila do Hampsteadu, ale Charles nedovolil, aby som odcestovala s ňou. Neurobí nič, čo by mi mohlo byť na úžitok, čo by pomohlo nášmu dieťaťu, možno by som konečne porodila...

„Zázrak, že po tom všetkom ešte stále... môžete...“ Lekár sa odmlčal. Aj tak som vedela, čo chce povedať. Doteraz som vždy po niekoľkých týždňoch tehotenstva prišla o dieťa. Jeho päste, tvrdé údery, tak presne mierené... Raz mi zišlo na um, či dieťa vo mne nezabil zámerne. Ale prečo, prečo by to robil? Naozaj v ňom bola len krutosť?

„Porozprávam sa s grófom Egertonom,“ vyhlásil zrazu.

„Nie!“ vyhrkla som.

„Odpustíte mi úprimnosť, mylady, ale nevidím inú možnosť. Neuniklo mi, že tie modriny sú čerstvé. Tretí potrat by vás mohol zabiť.“

Obrátila som hlavu k oknu. Na parapet si práve sadli holuby. Zatúžila som rozťahnuť krídla, vzniesť sa s nimi k oblohe a opustiť svoj dočasný život. Keby tak existovala taká možnosť, kiežby bol osud ku mne aspoň raz žičlivý a nevystavoval ma príkoriu!

„Poviem mu to sama.“

Doktor Harwood sa nadýchol, vstal, vzal do ruky koženú hnedú brašnu.

„Pošlite po mňa vo dne či v noci, v akejkoľvek záležitosti. Ale keby ste teraz so mnou chceli odísť, isto by som to vášmu manželovi vedel vysvetliť...“

Odiš z domu bez Charlesovho vedomia? To by sa rovnalo samovražde. Zbytočná námaha, pán doktor. Ďalej som mu už nevenovala pozornosť, ani som sa s ním nerozlúčila, keď ho Anna vyprevádzala. Úporne som rozmýšľala, ako zachrániť naše tretie dieťa.

Čo by sa stalo, keby sa mi to tentoraz podarilo? Zmenilo by sa potom Charlesovo správanie? Pochopil by, aký cenný je ľudský život? Ušetril by aspoň plačúce dieťa od svojho hnevu? Nechcela som si ani domýšľať, čo by sa po jeho narodení mohlo stať. A netušila som, ako veľmi budem ľutovať, že som s doktorom Harwoodom neodišla a nevyšimala som si zlú predtuchu.

Zmenila by som rozhodnutie, keby som bola mohla nazrieť do budúcnosti? Tú otázku som si kládla ešte dlho potom.

Stále to ešte cítim... Závan ľadového vzduchu, horúčavu, bolesť, prázdnotu.

V ten deň ma navštívila smrť. Viem to, vnímala som ju niekde nablízku a bola by som prisahala, že keď som ležala na dlážke, zbadala som, ako postáva pri kozube. Vysokú postavu v dlhom čiernom háve, ktorá na mňa upierala neviditeľný zrak spod čiernej kapucne. Nadišiel môj čas? Váhala, či ma má zbaviť utrpenia, vyslobodiť z prekliatia? Alebo predsa len aj pre mňa v živote existuje nepatrná nádej? Tak nejako to muselo byť, isto, lebo som prežila.

Ale zbytočne predbieham udalosti. Najprv, skôr ako som sa stretla so smrťou, ma navštívil *on*.

„Pán gróf odišiel s vikomtom Comptonom a obávam sa, že sa vráti veľmi, veľmi neskoro.“

Bola som vtedy v salóne? Áno, sedela som tam a neprítomne som hľadela do steny. V lone mi ležalo vyšívanie, čo mal byť môj bežný doplnok pre prípad, že by nás niekto prišiel navštíviť, tak by som mohla predstierať, že sa stále niečomu venujem. Zapadala som tak medzi ostatné dámy, bola som tichá, nenáročná žena, ktorá má na starosti rodinný kozub.

Zamračila som sa. Náš majordóm Nathan Edwards mi prišiel oznámiť Charlesov odchod. Nestalo sa to prvý raz. Nechápala som jeho dôvody, možno to považoval za svoju povinnosť. Nezišlo mi na um, aby som za tým hľadala niečo iné.

„Ďakujem, vám,“ povedala som iba, on mi zatiaľ postával za chrbtom.

Čakala som, kedy sa za ním zavrú dvere, no nepočula som nič, stále bolo ticho. Nezačula som nijaký pohyb, utvrdilo ma to v tom, že stojí na mieste.

Obrátila som sa k nemu. „Môžete ísť.“

Pohľady sa nám stretli a mne sa zatajil dych. Charlesov personál sa vždy usiloval byť neviditeľný. Málokedy sa niekto

spomedzi sluhov odvážil dlhšie pozerat' – dokonca ani major-dómovia.

Tento nový, najatý len pred pol rokom, bol smelší ako ostatní. Aj najmladší. Starší muži, ktorí sa zvyčajne s mnohoročnými skúsenosťami ujmú úlohy majordóma, veľmi dobre vedeli, že slúžiť Charlesovi je za trest, nie za odmenu.

Zachvela som sa, keď som si uvedomila, že už sa takmer minútu neviem odtrhnúť od jeho veľkých čiernych, uhrančivých očí. Vtiahli ma do svojej hĺbky a sputnali pocitom, ktorý som zažila prvý raz v živote.

„Prečo ste tajne neodišli s grófkou Egertonovou?“ spýtal sa. „Prečo ste zostali tu, keď tu musíte zažívať tie hrozné noci, keď...“ Zrazu zmlkol. Vystrel sa, zbledol, zrejme sa sám zľakol vlastnej odvahy či prostorekosti.

„Ospravedlňujem sa, mylady.“ Uklonil sa a rýchlo vypochoďoval z miestnosti.

Preboha, čo sa to tu pred chvíľou odohralo? Dívala som sa na dvere niekoľko minút, až potom som sa spamätala. Ani nášmu služobníctvu nebol gróf po chuti. A komu by bol? Kto by dobrovoľne znášal jeho nálady a krik? Našťastie oni nemusia znášať to, čo ja medzi stenami spálne. Ale nie sú od toho ušetrení. Koľko ráz už počuli môj nárek? Koľko ráz som volala o pomoc a dúfala som, že niekto príbehne a zachráni ma?

Zrazu mi z očí vyhrkli slzy. Inštinktívne som si priložila ruku na brucho a usmiala som sa.

Nemusíš sa báť. Nemusíš sa ničoho obávať, pretože teba ochránim. Teba si už vziať nedám, to ti prisahám.

Osud býva krutý. Pohráva sa s nami ako s listami vo vetre, ako s vločkami padajúcimi z neba, kým im dopraje, aby sa usadili na premrznutej zemi. Môžeme mu vzdorovať, koľko chceme, nemožno ich spútať a ovládnuť. To on ovláda nás. Občas nám dovolí zmeniť smer, ale je to potmehúdsky hráč, ktorý sleduje vlastné ciele.

Konečne mi začalo dochádzať, čo mi majordóm tými krátkymi vetami vlastne chcel oznámiť.

Charles odišiel s vikomtom Comptonom. A to znamenalo jediné: hazardné hry, nevestince, ópiové brlohy. Nič som si nenavrávala, bolo mi jasné, ako Charles trávi čas so svojím priateľom. Nechápala som len to, prečo mu také vyžitie nestačí, prečo musí navštevovať aj mňa, skmásať zo mňa šaty, prudko ma pritlačiť na vankúš alebo rovno na zem a vziať si ma ako zvieru.

Spočiatku, krátko po svadbe, by som sa tým bola rada niekomu zdôverila, niekomu, kto by ma pochopil, kto by ma upokojil, utešil. Čoskoro som si uvedomila, že u Charlesovej matky Cornelie by som márne hľadala útočisko. Mala ho rada. Nie však obyčajnou materinskou láskou, ale láskou chorobnou. A rýchlo som prišla na to, prečo je to tak. Pred dvadsiatimi rokmi v ich vidieckom sídle neďaleko Bridlingtonu zmizol Simon. Charlesovo dvojča. Koľko mal vtedy rokov? Deväť? Nespomínala som si už presne na jej rozprávanie. Potajomky odbehol z domu na pláž a viac sa nevrátil. Zvláštne bolo len to, že nik od nej nežiadal výkupné, lebo spočiatku to predpokladala, čakala na to. Postupne sa rodina zmierila s domnienkami, že si šiel zaplávať a utopil sa v mori. A potom sa Cornelia upla na Charlesa – a dopriala mu všetko. Nevšímala si jeho nedostatky, tú hroznú povahu, ktorú v ňom takýmto spôsobom výchovy podporovala.

Charles je šťastí aj Corneliin výtvor. Ona dovolila, aby sa jeho temná stránka uvoľnila, rozvinula a postupne prebrala nadvládu nad všetkým, čo na ňom v detstve mohlo byť ľudské.

Vikomt Compton a Charles, pomyslela som si a vrátila som sa naspäť do prítomnosti. Dnešná noc mi neprinesie nič dobré.

Pozorujem vlny, ako obmývajú piesočnú pláž. Fúka vietor nasýtený vôňou soli, ktorú cítiť aj v našom sídle zvanom Summershine. Neodráža sa od vysokých útesov, šplhá sa po nich, aby sa dostal až k nám, cez okenice, cez múry, drobnými škárami na streche.

Je mi zima, celá sa trasiem, ale nemôžem odtrhnúť pohľad od spenených vln.

Lepšie si pritiahnem plášť. Nechápem, čo tu vôbec hľadám, prečo sem stále chodím a sledujem tú masu vody, ktorá len zriedka vráti to, čo zhltna. A ak, nikdy to vraj nenájdete živé, aspoň miestni tak tvrdia.

Počujem, ako niekto volá moje meno, a to ma vráti do roku 1840 na Park Lane, do jednej z najbohatších častí Londýna.

Nepotrvá to dlho.

Prepadám sa do minulosti.

Už som takmer tam...

Prebudil ma krik. Bolo to hrozné. Ako keby do domu vtrhli vandali a zaumienili si, že všetko obrátia hore nohami a ukradnú najcennejšie predmety.

Posadila som sa na posteli, srdce mi splašene tlklo, až som sa zadychčala. Vzápätí som si uvedomila, že do haly nevtrhli nijakí votrelci, nikto sa nás nepokúša vykradnúť. Spoznala som totiž jeho hlas.

Charles Egerton sa vrátil domov. Opitý, určite aj pod vplyvom laudana. A vyvreskoval moje meno.

Mala som dve možnosti – zamknúť sa a nechať ho, aby sa zúrivo vlámal dnu, čo sa už neraz stalo, alebo sa mu podvoliť dobrovoľne.

Zmeravela som. Zacítila som pohyb, ale...

Ešte je to skoro... Ešte ho nemôžem vnímať, keď je také maličké, sotva som sa uistila, že naozaj čakám dieťa.

Bojí sa.

A v tom okamihu som sa cítila silnejšia, pretože ma potrebuje. On, chlapček, alebo dievčatko, ktoré som nosila pod srdcom. Ale inštinkt mi navrával, že to bude chlapec. Áno, chlapec – a ten chlapec musí prežiť.

Neboj sa, maličký, postarám sa o teba.

Človek by nikdy nemal sľubovať niečo, čo nedokáže splniť. A ja som ho sklamala. Ja. Jeho matka.

Charles sa blížil. A krč, ktorý mi zachvátil telo, sa nedal porovnať s nijakou bolesťou, ktorú som už zažila. Pritisla som si obe ruky na brucho a vykrikla som.

Čo sa to deje?

Čo sa to deje, preboha!

Vtom sa rozleteli dvere.

Nemala som šancu. Nemohla som nič robiť, pretože zrazu stál vedľa postele, surovo ma zdrapil za krk a pritisol mi tvár na vankúš, nehľadiac na môj nárek.

Roztrhal na mne nočnú košeľu a udrel ma do ľadvín tak silno, že som sa zrútila a nemala som silu vzdorovať.

Vnikol do mňa. Surovo, bezohľadne. Mohla som kričať, mohla som žobroniť, prosiť o zľutovanie, že čakám dieťa, že o to ďalšie už nesmieme prísť.

Neposlúchal. Niežeby ma nepočul. Smial sa tak surovo a kruto, že aj diabol v pekle musel stíchnuť a započúvať sa, ako jeho syn na pozemskom svete rozsieva zlo.

Keď skončil, nezvalil sa na mňa, ani sa neprevalil nabok a nezaspal ako inokedy. Prudko ma otočil na chrbát a udrel ma do tváre, až mi vyhĺkli slzy, z nosa sa mi pustila krv. Asi som si zahryzla do pier, v ústach som zacítila kovovú pachuť.

Neprestával. Ako keby ho každá ďalšia kvapka preliatej krvi nabádala k ďalšiemu úderu, ako keby vedel žiť len pre bolesť, surovosť a násilie.

„Nathan... Nathan...“ šeptala som majordómovu meno, pritom som v duchu bola presvedčená, že som naňho vola-

la ani zmyslov zbavená, aby mi prišiel na pomoc. Prečo som myslela práve naňho, to mi dlho bolo záhadou.

Charles konečne prestal. Natiahol sa nado mnou, zacítila som jeho smradľavý dych.

„Nathan ťa nezachráni, poslal som ho preč. Ale keď si ho tak pekne volala, len v tom ďalej pokračuj. A ja ti doprajem hodiny a hodiny priazne, kým ten neotesanec sem vojde. A potom, potom sa obaja nezabudnite pomodliť za svoje duše.“

Musím niečo urobiť, prebleslo mi hlavou, musím sa vzoprieť, pozbierať posledné zvyšky síl a zhodiť ho zo seba. Ako? Je dvojnásobne ťažší, má ukrutnú silu šialenca a...

„Už dlho som ťa chcel priviazať o posteľ, Amelia. Áno, takto tu budeš ležať, takto...“

Zdvihol sa na kolená, medzi ne vtlačil moje utýrané telo. Uvoľnil zovretie, a tak som mala jedinú a poslednú príležitosť. Začala som ruky do pästí a v duchu som sa modlila k Bohu, aby mi dal v tej chvíli silu. A vtom som ho poriadne udrela do hrude.

Zapotácal sa. Prekvapený, že som sa odvážila brániť, že som nebola celkom zlomená, ako sa domnieval.

Nečakala som a úder som zopakovala.

Spadol z postele a hlavou sa udrel o nočný stolík. Vtedy som stratila vedomie.

Bola ešte tma. Cez okno prúdil jasný mesačný svit. Triasla som sa od zimy, opuchnuté pery som ledva dokázala otvoriť.

Ležala som na prikryvke, všade okolo mňa krv.

Zľakla som sa. Prstami som habkala, uistovala som sa, že sa mi to len zdá, že látka nie je mokrá, ale mýlila som sa.

Keď som sa s námahou nadvihla, zbadala som, odkiaľ tečie tá krv, revala som ako mučené zviera.

Zabil ho!

On ho zabil!

Zabil moje ďalšie dieťa, môjho chlapčeka!

Roztriasla som sa. Triasol sa každý kúsok môjho tela, zuby mi drkotali, nevládala som to zastaviť, asi som sa v tom zdeseení o to ani nepokúšala.

Začula som, ako Charles sipí, sípavo dýcha.

Pozbierala som sa na kolená a pozrela som vedľa posteľe. Prečo nie je mŕtvy? Prečo už dávno nie je mŕtvy!

Ale nie, toto mu nemôže len tak ľahko prejsť. Za tento ohavný čin zaplatí. Raz predsa všetci musíme zaplatiť za svoje hriechy. A keď mi nepomohol Boh a nechal Charlesa, aby zabil ďalšie naše nevinné dieťa, urobím to ja!

Áno, musí to tak byť. Pretože ak ho nezastavím ja, potom sa na to neodváža nik. Má na svedomí tri naše deti! Tri naše deti, opakovala som si stále, až sa mi zdalo, že z tých troch slov zošliem. Nemala som k tomu ďaleko. V ušiach mi hučalo, len ťažko som teraz vnímala aj jeho chrápanie.

Nenávidela som ho a preklínala som deň, keď sa narodil, keď ma s ním rodičia zasnúbili a nechali ma v Hampsteade.

Musela som to ukončiť. Nebolo inej cesty. Nijaká vyššia moc nezasiahla. Nikto zo sluhov sa neodvážil vojsť mu do cesty a zakročiť. Mohla som sa spoľahnúť len na seba.

Oči mi padli na vankúš, potom na jeho odpornú tvár. Spí, možno je ešte omráčený. Keby som mu ten vankúš pritisla na tvár, už nikdy by mi neublížil. Nikdy.

Čas plynul a ja som váhala. S každou sekundou silnel, zotavoval sa – aspoň vtedy sa mi to tak zdalo, ako keby bol nejaký nadprirodzený, nezastaviteľný netvor, ktorý čaká na správny okamih, na vhodnú chvíľu – zrazu sa zdvihne a zaútočí.

Kľakla som si vedľa neho, už som nevládala.

Len na konci sa jeho telo zachvelo, inak sa nebránilo, poddalo sa. Ľahla som si k nemu, chcela som mať istotu, že je po všetkom.

A zrazu som ju tam videla stáť.

Smrť.

Blízko kozuba. V dlhom čiernom háve.

Omdlela som, a keď som sa znova prebrala, ležala som v posteli. Na stolíku vedľa mňa horela sviečka a Charles... Charles ležal na zemi, takmer nahý.

Nechápala som, čo sa deje. Zrazu sa dvere na miestnosti otvorili a v úzkej štrbine vo dverách som zbadala siluetu muža, ktorý mi pripomínal Charlesa.

V zámke zaštrkotal kľúč.

Bola som uväznená.

2. KAPITOLA

Raz budeš šťastná... Už sa ani nepamätám, kto mi to povedal – možno guvernanka, alebo niektorá moja priateľka z Manchestra, kde som vyrastala.

Musím sa nad tým len trpko pousmiať. Šťastná... Naivne som tomu verila, ako každé dievča v mojich rokoch, hoci som si uvedomovala povinnosti, ktoré ma čakajú. Už od narodenia nám bolo predurčené, že musíme byť niečou manželkou, starať sa o dom a vychovávať deti. Mysleli sme si, že iba tak sa budeme cítiť naplnené a získame to najcennejšie, čo by sme si mohli želať. Niektoré z nás možno mali šťastie. Vydali sa za mužov, ktorí ich ľúbili alebo ich aspoň nemienili utrápiť na smrť. Iné o tom mohli iba uvažovať – a medzi tie som patrila ja.

Teraz, niekoľko míľ od Bridlingtonu, keď je už prakticky po všetkom, môžem ďakovať Bohu, že som vyviazla živá. Áno, dobre si uvedomujem, že osud ešte nevyriekol posledné slovo, ale na tom nezáleží, pretože to najhoršie je už za mnou, v minulosti, ktorú by som tak rada pochovala. Ibaže trápi ma v snoch, keď bdiem, keď robím čokoľvek. Modlím sa každé ráno i večer, aby som na to vládala zabudnúť, alebo aby som na tie hrôzy nemyslela v každej voľnej chvíli. Márne.

To staré sídlo nad útesom, ten dom, ktorý mám tak rada... A predsa nemám ani chvíľu pokoja, aby som si vydýchla, aby som sama seba presvedčila, že odteraz sa už budem sústreďovať len na to, čo je pekné, aj keď len na drobnosti, a minulosť nechám tak, nech zomrie. To, čo sa nám prihodilo kedysi, nesie me si zapísané v pamäti, ktorá je neúprosná a pripomína nám,

väčšinou v tých najnevhodnejších okamihoch, čo stvorilo človeka takého, akým je teraz.

Na chvíľu sa zastavím, poobzerám sa naokolo. Piesočná pláž, na ktorú útočí more, pôsobí dnes dosť desivo. Len o kúsok ďalej sa vlny rozbíjajú na útesoch a s búrlivým hukotom sa vracajú k svojej matke, aby jej znovu podľahli ako dobre vyvíčené vojsko a vrhali sa na obrovské masy skál s úsilím zasa ich poraziť a zaplaviť ďalšiu časť suchej zeme.

More – krásne a zároveň nebezpečné...

Som unavená. Opriem sa o malý skalný výčnelok, vlny skalu takmer obrúsili. Spojím si ruky. Trasiem sa od zimy, oblečenie ma pred vetrom veľmi nechráni. Navyše je koniec októbra, keď už prechádzky po pobreží nemôžu trvať hodiny, lebo človek môže prechladnúť. Na to teraz nemôžem pozerieť, čosi ma láka ako zlovoľné Sirény.

Kídeľ čajok mi práve prelieta nad hlavou, inak tu niet živej duše. V tom obrovskom priestore mám súkromie, ktoré narúša len mrazivý vietor.

Áno, nesmiem zabúdať na vietor. Vetru všetko rozpoviem a navždy sa zbavím protivných, dotieravých obrazov a zvukov.

Zhlboka sa nadýchnem, zimomravo sa ešte lepšie zababuším do plášťa.

Pozriem smerom k Summershinu a pokývam hlavou.

Určite sa budú o mňa báť. Zrejme sem niekoho pošlú, aby sa presvedčili, že sa mi nič nestalo, že som na nevrhla do mora. Mala som im povedať, že dnes tu strávim niekoľko hodín, nemusia sa báť, ale keď som odchádzala, ešte som netušila, na čo sa odhodlám.

A vtedy vyslovím prvé slová.

Moja duša sa prebudí. A s každou ďalšou vetou je ľahšia.

Prezradím vetru to, čo som sa neodvážila pred nikým vysloviť nahlas.

Vrátim sa do tej hlbokkej noci.

Vrátim sa k okamihu, keď som zostala zamknutá v spálni a vedľa mňa ležalo telo Charlesa Egertona.

Asi som zaspala, lebo keď som sa prebudila, už svitalo. Slnéčné lúče ma protivne zaštekli na tvári a prinútili ma, aby som zase vnímala svet.

Zažmurkala som. V prvej chvíli som nevedela, čo sa v noci stalo. Potom mi telo ovládla panika a rozboleli ma všetky svaly a kosti.

Vedľa mňa... Vedľa mňa na dlážke ležalo Charlesovo telo. Zadusila som ho vankúšom a... *Ale ved' odišiel!* Videla som ho odchádzať oblečeného takisto, ako keď sa vrhol na mňa a zabil naše dieťa.

Po tvári mi už zase stekali potoky slz. Každý pohyb ma bolel. Každý nádych som pretrpela, napriek tomu som sa musela presvedčiť, či som v noci iba neblúznila. Charles nemohol zomrieť a zároveň ma tu zamknúť. Klamali ma zmysly? Blúznila som v horúčke? Pritisla som si dlaň na čelo, bolo teplé, ale nie horúce.

Keď sa mi podarilo zdvihnúť na lakte a posunúť sa ku kraju postele, aby som sa na Charlesa pozrela, chytila ma neutíšiteľná triaška.

Nebol tam!

Môj manžel bol preč, zmizol!

Zalapala som po dychu. To nie je možné! Ved' som ho zabila, vybavovala som si každý detail, alebo...? Až tak som túžila po jeho smrti, že som kvôli predstavám oklamala sama seba?

Muselo to byť tak, pretože Charles odtiaľto odišiel sám, áno, ved' ma tu zamkol...

Ale prečo ma nechal nažive? Prečo ma neumučil, aby dokončil diablove dielo?

Malátne som si znovu ľahla a upierala som pohľad na dvere. Čakala som, kedy sa tu objaví. Po podobných nociach sa totiž